

El papa i Mèxic redrecen la història

Tot va passar molt de pressa, però tothom sabia que tard o d'horat havia de passar. El president de Mèxic, Carlos Salinas de Gortari va trencar el protocol que no permet a la màxima autoritat d'aquest país rebre a l'aeroport un altre cap d'estat. D'aquesta forma Salinas de Gortari va voler convertir-se en un més dels quatre milions i mig de mexicans que van anar a donar la benvinguda al papa durant la segona visita del pontífex a aquest país. El gest del president mexicà tenia per objectiu donar el primer pas per aconseguir la normalització de relacions entre el Vaticà i la República Mexicana.

El cas de Mèxic és d'aquells que passen a la història. Aquest país no manté relacions diplomàtiques amb el Vaticà des de l'any 1867. La constitució mexicana, resultat de la revolució, va fer que l'Església no fos reconeguda com una institució jurídica i va passar a estar sota el control directe de l'estat. La revolució mexicana anava paral·lela en el temps a la revolució soviètica i l'onada d'anticlericalisme va sacsejar d'una punta a l'altra tot el país. Durant aquells anys va prohibir-se qualsevol mena d'ensenyament religiós i els capellans i les monges van rebre la prohibició d'anar pel carrer vestits amb hàbits. L'article 24 de la Constitució Mexicana ho deixa ben clar, "Todo hombre és libre de profesar la creencia religiosa que más le agrade y para practicar las ceremonias, devociones, o actos del culto respectivo, en los templos o

en su domicilio particular siempre que no constituya un delito o falta penados por la ley. Todo acto religioso de culto público deberá celebrarse precisamente dentro de los templos, los cuales estarán siempre bajo la vigilancia de la autoridad". Els temps han anat canviant i Salinas de Gortari i el Partit Revolucionari Institucional, l'etern partit governamental, han fet el possible durant la visita del papa Joan Pau II per aconseguir tapar definitivament aquest forat. De fet, el president mexicà va nomenar fa tot just dos mesos, el conegut jurista Agustín Tellez com a representant personal davant del Vaticà.

Tots estan interessats a posar fi a aquesta situació. El govern mexicà per un costat, el Vaticà per l'altre per poder continuar conreant el millor planter del cristianisme, l'Amèrica Llatina.

Josep Morell

Rocard, en un ¡ai!

cies, excepte els comunistes i alguns grups menors.

Però aquesta amnistia organitzà, posteriorment, un cafarnaüm popular. La indignació al carrer, i també les protestes dels jutges, van motivar que la dreta, en un evident exercici de cinisme, acusara el govern de corrupció generalitzada i en demanara la caiguda. Amb Mitterrand en les hores més baixes dels últims temps i la dreta, Chirac i Giscard d'Estaing, acariciant la idea de fer-se amb el govern, la jugada semblava definitiva aquesta volta. Devien pensar: si els comunistes van ser tan durs en el debat, ara ho seran també. No esperaven que el PC decidís fer-se notar i fer veure la importància dels seus 26 diputats. Després de la desfeta italiana, els comunistes francesos volien explicar a l'electorat que no és prudent abandonar-los. I, tot plegat, si abans van ser cíncics els uns ¿perquè no ser-ho ells ara? Rocard pot estar-ne satisfet.

Dimecres passat era la vuitena vegada des de l'inici d'aquesta legislatura que el primer ministre francès Michel Rocard es veia sotmès a una moció de censura o de confiança. Aquesta vegada va estar a punt de caure.

La paradoxa és que van ser els comunistes els que van evitar la caiguda, amb la seua abstenció. Paradoxa perquè el motiu de la interpel·lació parlamentària era la Llei d'amnistia als delictes de finançament irregular dels partits polítics. Una amnistia a la qual només s'oposaren, en el seu moment, els comunistes.

El mes de desembre passat l'Assemblea nacional havia aprovat (amb el vot favorable o l'abstenció dels diputats de la dreta) una amnistia per a tots els càrrecs polítics implicats en delictes de finançament il·legal dels partits, un tema que ara també ha esclatat a l'estat espanyol. D'aquesta amnistia es beneficiaren polítics de totes les tendèn-

El dubte és què pensen de tot això els francesos, que en mig any han vist la dreta votar a favor de l'amnistia i després d'aprofitar-se'n i intentar usar-la contra els socialistes. Han vist els socialistes buscar la fugida de qualsevol manera i han vist els comunistes canviar d'actitud segons la seua conveniència. A Itàlia, l'ascens de les lligues regionals —ho explica Antoni Reig en aquest mateix número d'EL TEMPS— té una de les explicacions en el desencant i el cansanci vers els partits tradicionals. Veurem si França segueix l'exemple italià a la vista de l'espectacle.

Vicent Partal